

ENTREVISTA

Clara González: “Cal plantejar l’escola com una oportunitat d’aprenentatge familiar”

Estem a finals de setembre. Sembla que el període d’adaptació escolar ja estigui coll avall, però no és així. Famílies i escola no es poden relaxar fins ben passat el primer trimestre. I aleshores... tampoc. Segons la psicòloga Clara González, experta en pedagogia Montessori i educació positiva, ser pares requereix formació constant i acompanyar a cada pas els nens i nenes i adolescents perquè arribin a ser uns adults segurs d’ells mateixos. En aquesta etapa d’inseguretats, tant dels pares i mares com dels fills, és important viure l’escola com una oportunitat d’aprenentatge per a tots plegats.

Per **LORENA METAUTE**

Si tenen un fill de 0 a 7 anys i són d'aquella generació de pares que trenquen amb la tradició autoritària, de ben segur que se senten perduts i insegurs. Com es poden fer les coses diferents de com s'han vist fer sempre? Com es pot fer un *reset* de conductes i tics familiars i reinventar-se? Amb aquesta inseguretats, però amb la decisió de qui busca perquè sap que trobarà formes més respectuoses d'educar, les famílies assisteixen als tallers de pedagogia Montessori i disciplina positiva que imparteix a Lleida la psicòloga i infermera Clara González. Potser, si són més de xarxes i blogs, la coneixeran com a MamiLatte, el seu vessant professional més encarat a la criança i l'educació, que es va veure impulsat quan va néixer la seua primera filla, a qui coneixem com a È. al perfil *@mamilatte* d'Instagram, i que, enguany, com tants nens lleidatans, ha començat l'etapa escolar.

– Com es pot viure amb optimisme un moment tan angoixant i estressant com és l'inici de l'escola?

Plantejant-se l'escola com una oportunitat, més que com un obstacle. Cal establir unes rutines clares, ja que els infants se senten segurs sabent què passarà. L'anticipació és molt important en els menors de 6 anys. S'ha de tenir en compte el *tempo* de cada nen. Despertar-se amb el temps suficient per no anar amb presses i que ell faci el que vulgui i necessiti fer abans d'anar a escola.

– Jugar també?

El que ell necessiti. Tant en menors de 3 anys com a l'etapa del parvulari, seria bo i recomanable que l'adult de referència estigués present tant abans d'anar a l'escola bressol o al col·legi com a l'hora de la recollida. Que hi hagi abraçades, joc i que adult i infant conec-

tin. Caldria enfocar la relació amb els nostres fills amb respecte mutu. Les eines i capacitats o l'empoderament que tinguin els infants en la primera etapa determinarà la manera com afrontarà l'adolescència. Si un adult connecta amb el nen ara, li serà més fàcil que l'adolescent hi busqui suport quan començarà l'institut. Són dos etapes molt lligades entre si perquè en totes dos hi ha molts canvis. Més que mai, l'adult ha d'escoltar i fer presència. En canvi, molts deixen que els seus fills adolescents afrontin sols l'institut considerant que ja són grans. I no és així: els necessiten.

– Com hauria de ser el moment d'entrar i sortir de l'escola, segons la mirada respectuosa cap a l'infant que vostè dóna a conèixer als seus tallers per a educadors?

Una entrada tranquil·la, en què l'adult de referència acompanya l'infant en el nou espai que és l'escola. Hauria d'haver-hi un temps d'adaptació real en el qual el nen es vagi separant de forma gradual de la persona vinculant. Que visqui l'entorn nou amb persones de confiança.

Pel que fa a la recollida, és important no sotmetre el nen a un interrogatori. Sempre dic que els hem de tractar com ens agradaria que ens tractessin a nosaltres. Quan anem a una feina nova, oi que no volem parlar-ne tot el dia? Doncs ells, igual. Una altra cosa que es fa sovint i hauríem d'evitar és, quan anem a recollir-los, entretenir-nos parlant amb altres pares i mares. El nen ha de veure que ell és el principal, que l'esperem, que l'hem enyorat i que estem només per ell. I si parlem amb algú, no excloure'l. Si no, l'estem tirant pel precipici. I quan ens planteji situacions en què s'ha sentit malament, sempre donar-li missatges que capacitin i fer-lo partícip de les solucions.

– A què es refereix?

Per exemple, si surt dient que aquell nen o aquella nena li ha pegat, no diguem: "Ja aniré a parlar amb la mestra." Preguntem-li: "I tu què faries? Què creus que hem de fer?" Els nens tenen solucions molt creatives.

– El que explica és molta feina i autocontrol per als educadors.

CLARA GONZÁLEZ

“Els pares busquen eines per evitar mals comportaments, i jo els dic que cal saber l'emoció que hi ha al darrere”

“Cada cop hi ha més educadors que busquen un ‘reset’ i apliquen la disciplina positiva, que no vol dir ‘sense límits’”

Absolutament. Criar o educar és una feina constant, que no acaba mai. Hem de fer un canvi de xip, hem de mirar els nens com les persones úniques que són i permetre que es desenvolupin. La societat tracta la infància com a éssers inferiors i buits que hem d'omplir de continguts. Però són llavors que hem d'abonar sempre, no només al setembre, quan comença el curs.

– Hi hauria d'haver escoles de pares, també?

N'hi ha, i em truquen de moltes per fer-hi tallers de disciplina positiva. Hi ha centres que tenen escola de pares perquè s'adonen de les mancances que tenen i la necessitat de fer el *reset* de què parlàvem. Fins ara, els pares estaven centrats en les competències tècniques, és a dir, volien que el seu fill adquirís coneixements. Però ara s'ha vist que és molt important que tinguin competències personals: el treball en equip, la creativitat, la comunicació... que, curiosament, és el que requereix avui dia el món laboral.

– Quines són les coses que més repeteix perquè és on més pares i mares l'erren?

Parlo molt de les neurones mi-

rall, aquelles que són fonamentals en l'aprenentatge dels infants. Fa més el que fan els adults que el que diuen. Actua com vols que ell ho faci. Perquè et facis una idea, la comunicació no verbal és el 93% de la comunicació entre adult i infant. Solament el 7% es basa en paraules.

– Tornant a l'inici del curs escolar, quins canvis poden tenir els nens i nenes aquest setembre?

Bé, aquest setembre i durant tot el primer trimestre, si tenen menys de 6 anys. Si van a l'escola bressol, pot ser que deixin de banda l'aliment sòlid i se centrin en la lactància i, en qualsevol cas, estaran irritables, agressius, poden patir insomni i que es descontrolin els esfínters.

– I què recomana que facin els pares?

En qualsevol cas, que respirin i pensin que és normal. Que acompanyin l'emoció amb comprensió, però no el mal comportament. Hi ha molts pares i mares que es preocupen perquè el seu fill mossega, però jo els animo a no quedar-se en el fet, sinó a mirar què hi ha darrere d'aquest comportament. Sempre hi ha una emoció lligada a un comportament. Un nen que se sent bé no

mossega. Per tant, intentem veure què li passa.

– Sona fàcil. Com es fa?

No hi ha cap fórmula màgica. És feina i presència dels pares i els educadors. Potser una guia que aniria bé són els passos següents: observa què és el que pot fer-lo sentir malament; quan ho hagis descobert o suposat, verbalitza-ho, explica-li al nen què li passa; després, valida-ho. Per exemple: “És normal que et sentis nerviós, angoixat, perquè el col·le és un espai nou i les joguines són noves.” I, tot seguit, cal oferir-li alternatives constructives a l'emoció. Podríem dir-li, per exemple: “Mossegar no està bé. A casa nostra, no mosseguem, no ferim els altres. Què et sembla, si quan et sentis angoixat...” I aquí cal proposar coses que ja fem a casa, o bé ser creatius. Hi ha moltes opcions i alternatives.

– Aquesta és una consulta freqüent?

Sí, tant a la consulta de psicologia com als tallers que faig. Insisteixo que no hi ha una fórmula màgica, però, des de la disciplina positiva, s'acompanya aquestes situacions amb resolucions constructives i amb un respecte mutu total.